

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 252/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpená advokátom JUDr. Jánom Spišákom, Idanská 17, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 263/2014-37 z 5. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. mája 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 S 263/2014-37 z 5. februára 2015 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka 11. augusta 2014 poštou doručila Daňovému úradu Bratislava (ďalej len „daňový úrad“) odvolanie z 5. augusta 2014 proti rozhodnutiu č. 9104408/5/3578616/2014/PávI z 22. júla 2014. Daňový úrad 10. septembra 2014 zaslal sťažovateľke oznámenie, v ktorom jej oznámil, že jej odvolanie doručené 11. augusta 2014 poštou považuje za nepodané, pretože nebolo podané elektronickými prostriedkami v súlade s § 14 ods. 1 písm. a) zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Sťažovateľka následne 20. októbra 2014 podala daňovému úradu žiadosť o odpustenie zmeškanej lehoty na elektronické podanie odvolania proti označenému rozhodnutiu daňového úradu, o ktorej daňový úrad rozhodol rozhodnutím z 23. októbra 2014 tak, že žiadosti nevyhovel. Daňový úrad žiadosti o odpustenie zmeškanej lehoty nevyhovel s poukazom na to, že sťažovateľke bola známa povinnosť doručovať podania elektronickými prostriedkami, keďže už svoje skoršie podania takto doručovala.

Sťažovateľka sa návrhom doručeným krajskému súdu 8. decembra 2014 domáhala podľa § 250t Občianskeho súdneho poriadku ochrany proti nečinnosti daňového úradu a krajskému súdu navrhla, aby uložil daňovému úradu povinnosť konať a rozhodnúť o jej odvolaní z 5. augusta 2014 proti rozhodnutiu daňového úradu z 22. júla 2014.

Krajský súd napadnutým uznesením návrh sťažovateľky zamietol ako nedôvodný a nepriznal jej náhradu trov konania.

Sťažovateľka v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie namieta podľa nej nesprávne skutkové a právne závery krajského súdu v napadnutom uznesení, ako aj jeho nedostatočné odôvodnenie.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«Krajský súd v Bratislave sa v napadnutom uznesení vyslovil, že navrhovateľ (sťažovateľ) v daňovom konaní nepodal včas svoje odvolanie proti rozhodnutiu Daňového úradu Bratislava č. 9104408/5/3578616/2014/PávI zo dňa 22. 7. 2014, pretože ho nepodal elektronickými prostriedkami, ale písomne poštou, na čo daňový úrad (správca dane) neprihliadol, s čím sa súd stotožnil, pretože podľa názoru súdu podanie urobené v listinnej podobe nezakladá právne účinky a návrh sťažovateľa zamietol a nepriznal mu nárok na náhradu trov konania.

S týmto záverom Krajského súdu v Bratislave sa sťažovateľ nestotožňuje a má za to, že v konaní pred súdom došlo k porušeniu procesných práv sťažovateľa ako navrhovateľa, a tým aj k porušeniu Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd zaručených základných práv a slobôd. ...

Sťažovateľ podal písomné odvolanie poštou vzhľadom ku skutočnosti, že správca dane prijímal jeho písomné podania aj v roku 2014 počas výkonu daňovej kontroly aj poštou a najmä bol uvedený do omylu a spravoval chybným poučením správcu dane v napadnutom odvolaní, ktorý podľa nezrozumiteľného textu poučenia uložil podať odvolanie písomne alebo ústne do zápisnice a nepoučil sťažovateľa o nutnosti podať odvolanie elektronicky v zmysle ust. § 14 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku.

V súčasnosti už správcovia dane na základe opatrenia MF SR používajú inú formuláciu poučenia o forme podania odvolania v obdobných veciach, kde už uvádzajú nasledovný text: „Na subjekty uvedené v § 14 zákona č. 563/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov sa vzťahuje povinnosť doručovania podaní finančnej správe elektronickými prostriedkami podľa § 13 ods. 5 daňového poriadku“.

Podľa ust. § 63 ods. 6 Daňového poriadku, ak chýba v rozhodnutí poučenie o odvolaní alebo v rozhodnutí bolo nesprávne uvedené poučenie, že proti rozhodnutiu nemožno podať odvolanie, alebo ak bola skrátená lehota na podanie odvolania alebo nie je v poučení určená lehota vôbec, odvolanie možno podať do šiestich mesiacov po doručení rozhodnutia: to neplatí, ak rozhodnutie podľa tohto zákona nemusí obsahovať poučenie. Sťažovateľ následne po obdržaní listu správcu dane z 10. 9. 2014 podal dňa 20. 10. 2014 prostredníctvom elektronickej podateľne predmetné odvolanie správcovi dane a súčasne elektronicky podal žiadosť o odpustenie zmeškanej lehoty na elektronické podanie odvolania proti rozhodnutiu Daňového úradu Bratislava č. 9104408/5/3578616/2014/PávI zo dňa 22. 7. 2014, ktorému však správca dane nevyhovel.

Sťažovateľ je toho názoru, že správca dane nepostupoval v súlade s na vec sa vzťahujúcimi ustanoveniami Daňového poriadku tým, že podľa názoru navrhovateľa nerozhodol o včas podanom odvolaní v lehote podľa ust. § 63 ods. 6 Daňového poriadku proti vyššie uvedenému rozhodnutiu správcu dane sám alebo nepostúpil odvolanie sťažovateľa do 30 dní odo dňa začatia konania spolu s výsledkami doplneného konania, s úplným spisovým materiálom a s predkladacou správou na rozhodnutie odvolaciemu orgánu a o takomto postupe správca dane ako správca dane písomne neinformoval sťažovateľa ako daňový subjekt. ...

Sťažovateľ zastáva názor, že v predmetnom daňovom konaní zo strany správcu dane došlo k nesprávnemu úradnému postupu tým, že nepoučil správne o sťažovateľa o forme podania odvolania a uviedol ho do omylu textom poučenia tak, že odvolanie je možné podať písomne.»

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vo veci jej sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] podľa čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 36 ods. 1, 2 Listiny základných práv a slobôd a základné právo na spravodlivý proces a základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 5. 2. 2015 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 263/2014 porušené bolo.

2. *Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 5. 2. 2015 sp. zn. I S 263/2014 sa zrušuje.*

3. *Krajský súd v Bratislave je povinný vyplatiť sťažovateľovi finančné zadostučinenie.*

4. *Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť spoločnosti [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 296,44 € na účet jej právneho zástupcu JUDr. Jána Spišáka v lehote dvoch mesiacov od doručenia nálezu.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu, ktorým bol zamietnutý jej návrh proti nečinnosti daňového úradu v konaní a rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky.

Podstatou sťažnostnej argumentácie sťažovateľky je namietanie nesprávnych skutkových a právnych záverov krajského súdu a nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia.

Ústavný súd poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 36 ods. 1 a 2 listiny a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd pre účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietané uznesenie krajského súdu.

Krajský súd v relevantnej časti svoje uznesenie odôvodnil takto:

«Krajský súd v Bratislave ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 1 OSP) bez nariadenia pojednávania podľa § 250f ods. 1 OSP, návrh začatie konania o nečinnosti orgánu verejnej správy preskúmal a dospel k záveru, že návrh je nedôvodný a preto ho podľa ust. § 250d ods. 4 veta štvrtá OSP zamietol.

Podľa ust. § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci, konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje všeobecný predpis.

Podľa § 250t ods. 4 OSP súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu – nie však dlhšiu ako 3 mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrh orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne. ...

Podľa uznesenia NSSR 5 Sžnč 1/2011 „Súd, ktorý je príslušný rozhodovať o návrhu proti nečinnosti správneho orgánu musí splnenie podmienok podľa § 250t ods. 1 OSP posudzovať individuálne vo svetle okolností konkrétneho prípadu rešpektujúc účel tohto právneho prostriedku, ktorým je poskytnutie efektívnej a účinnej ochrany osobe, ktorej práva alebo právom chránené záujmy môžu byť dotknuté nečinnosťou orgánu verejnej správy v konkrétnom konaní.“

V zmysle vyššie citovaného judikátu NSSR súd danú vec posúdil individuálne podľa okolností prípadu a dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný.

Navrhovateľ má nárok na prejednanie veci bez zbytočných prietahov v súlade s čl. 48 Ústavy SR.

Z obsahu administratívneho spisu súd konštatoval, že dňa 22. 7. 2014 odporca vydal rozhodnutie č. 9104408/5/3578616/2014/PávI, ktorým znížil nadmerný odpočet uplatnený navrhovateľom v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie 8/2012 o sumu 26 700 eur. Uvedené rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené dňa 29. 7. 2014. Odvolanie voči tomuto rozhodnutiu bolo odporcovi doručené poštou dňa 11. 8. 2014.

Písomným podaním zo dňa 10. 9. 2014 odporca navrhovateľovi oznámil, že jeho podanie vo veci odvolania voči vyššie uvedenému rozhodnutiu sa považuje za nepodané z dôvodu, že daňový subjekt v súlade s § 14 ods. 1 písm. a daňového poriadku je osobou povinnou doručovať podania elektronickými prostriedkami od 1. 1. 2014. Navrhovateľ podal dňa 20. 10. 2014 žiadosť o odpustenie zmeškanej lehoty na odvolanie proti rozhodnutiu, o ktorej bolo rozhodnuté rozhodnutím zo dňa 23. 10. 2014 č. 9104408/5/4755117/2012/PávI tak, že žiadosti daňového subjektu (navrhovateľa) nebolo vyhovené.

Podľa ust. § 14 daňového poriadku majú povinnosť doručovať podania finančnej správe elektronickými prostriedkami tieto daňové subjekty:

- a) daňový subjekt, ktorý je platiteľom DPH*
- b) daňový poradca za daňový subjekt, ktorého zastupuje pri správe daní*
- c) advokát za daňový subjekt, ktorého zastupuje pri správe daní*
- d) zástupca neuvedený v písmenách a), c) za daňový subjekt, ktorý je platiteľom DPH, ktorého zastupuje pri správe daní*

Podľa § 13 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z.: Podanie urobené elektronickými prostriedkami sa podáva prostredníctvom elektronickej podateľne podľa § 33 ods. 2 alebo prostredníctvom elektronickej podateľne ústredného portálu verejnej správy a musí byť podpísané zaručeným elektronickým podpisom (§ 2 písm. y) a § 4 zákona č. 215/2002 Z. z. o elektronickom podpise a o zmene a doplnení niektorých zákonov a v znení neskorších predpisov) osoby, ktorá ho podáva. A daňový subjekt chce doručovať správcovi dane prítomnosti elektronickými prostriedkami, ktoré nebudú podpísané zaručeným elektronickým podpisom, oznámi správcovi dane údaje potrebné na doručovanie na tlačive podľa vzoru uverejneného na webovom sídle finančného riaditeľstva a uzavrie so správcom dane písomnú dohodu o elektronickom doručovaní. Dohoda obsahuje najmä náležitosti elektronického doručovania, spôsob overovania elektronického podania a spôsob preukazovania doručenia.

Podľa § 13 ods. 7 zákona č. 563/2009 Z. z.: Na podanie urobené elektronickými prostriedkami sa primerane vzťahuje § 33. Takéto podanie sa považuje za doručené dňom

jeho prijatia do elektronickej podateľne, o čom sa zašle potvrdenie do elektronickej osobnej schránky daňového subjektu.

Podľa § 33 ods. 2 citovaného zákona: Elektronická podateľňa, ktorú prevádzkuje finančné riaditeľstvo, je spoločná pre finančnú správu.

Podľa zákona č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva: Elektronickú adresu elektronickej podateľne zverejňuje finančné riaditeľstvo na svojom webovom sídle, ako aj na webovom sídle ústredného portálu verejnej správy.

Z vyššie citovaného ust. vyplýva, že zákon o správe daní č. 563/2009 Z. z. v ust. § 13 ods. 5 upravil doručovanie podania elektronickými prostriedkami prostredníctvom elektronickej podateľne. Podanie musí byť podpísané zaručeným elektronickým podpisom osoby, ktorá ho podáva alebo daňový subjekt uzavrie so správcom dane písomnú dohodu o elektronickom doručovaní. Povinnosť doručovať podania elektronickými prostriedkami podľa § 13 ods. 5 daňového poriadku vyplýva subjektom ustanoveným vo vyššie citovanom ust. § 14 daňového poriadku. Pokiaľ má daňový subjekt povinnosť doručovať podania elektronickými prostriedkami, podanie urobené v listinnej podobe nezakladá právne účinky a správca dane takéto podania neprihliada.

Na základe vyššie uvedených skutočností Krajský súd v Bratislave konštatoval, že v danom prípade nie je možné konštatovať navrhovateľom tvrdenú nečinnosť v zmysle ust. § 250t ods. 1 OSP. ...

Ako vyplynulo z vyššie citovaných a vyššie uvedených skutočností v danom prípade v žiadnom prípade nie je možné hovoriť o nečinnosti žalovaného orgánu štátnej správy, nakoľko v danom prípade sa jedná o situáciu, keď navrhovateľ nepodal odvolanie riadne a včas zákonom predpísaným spôsobom. Z tohto dôvodu navrhovateľ žalobcovi oznámil dňa 10. 9. 2014, že jeho odvolanie sa považuje za nepodané z dôvodu, že tento nedodrжал povinnosť v súlade s ust. § 14 ods. 1 písm. a) daňového poriadku a nedoručil predmetné odvolanie prostredníctvom elektronických prostriedkov v súlade so zákonom účinným od 1. 1. 2014. Navrhovateľ voči tomuto rozhodnutiu podal žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty na odvolanie, o ktorej bolo riadne rozhodnuté rozhodnutím odporcu zo dňa 23. 10. 2014 tak, že tejto žiadosti nebolo vyhovené.»

Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým uznesením krajského súdu dospel k záveru, že sťažnostná argumentácia sťažovateľky nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci a tvrdeniami sťažovateľky v jej návrhu (s ktorými sa zhodujú v podstatnej časti aj jej sťažnostné námietky) a svoje závery dostatočne odôvodnil, tak ako sú tieto už citované. Ústavný súd preto nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri hodnotení dôvodnosti návrhu, a teda sťažovateľkou namietanej nečinnosti daňového úradu (osobitne s ohľadom na posúdenie právnych účinkov podania – odvolania, ktoré nebolo podané zákonom predpísaným spôsobom, t. j. elektronickými prostriedkami), a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv, odmietol jej sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2015